कर्त्तरि क्तः सुल्वाद्योदित्यादिना नत्वं इत्येवमशोचन् वानरा मुहुरित्यन्वयः॥ ८४॥

संप्राप्य वानरान् पक्षी जगाद मधुरं वचः। के यूयं दुरुपस्थाने मनसाप्यद्रिमूर्द्धनि॥ ८५॥

इति कृदधिकारः।

संप्रेत्यादि। वानरान् संप्राप्य पक्षी जगाद गदितवान् के यूयं अद्रिमूर्द्धनि पर्व्वतशिरसि दुरुपस्थाने दुःखेनोपस्थातुं शक्ये मनसापि किं पुनः शरीरेण आतोयुच् तत्रापि ईषदादयोऽनुवर्त्तन्ते कर्तृकर्म्मणोरिति न स्वर्य्यते। इति कृदधिकारः॥ ८५॥ ज०म०

संप्राप्येत्यादि। वानरान् संप्राप्य पक्षी मधुरं वचोजगाद किन्तदित्याह के यूयमद्रिमूर्द्धनि पर्व्वतशिखरे स्थिताः मनसापि दुरुपस्थाने दुःखेनैवोपस्थातुं शक्ये किं पुनः शरीरेण आतोऽनोऽदरिद्रइति अनः। इति कृदधिकारः॥ ८५॥ भ०

आत्मनः परिदेवध्वे कुर्व्वन्तोरामसंकथां। समानोदर्य्यमस्माकं जटायुञ्च स्तुथादरात्॥ ८६॥

इतः प्रकीर्णकश्लोकानाह। आत्मेत्यादि आत्मनः परिदेवध्वे शोचथ तेवृदेवृदेवनइति भौवादिकः शसि नसंयोगाद्वमन्तादित्यल्लोपोन भवति जटायुञ्च समानोदर्य्यं भ्रातरमस्माकं समानोदरे शयितइति यत् आदरात्प्रस्तुथ प्रस्तुतिं कुरुथ जटायुः ज०म०